

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

I. De Operibus misericordiæ erga Indigos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

LIBER II.

DE VIRTUTIBUS ET GRATIIS EJVS IN VITA ET POST MORTEM.

De Operibus Misericordiæ versus Indigos.

CAPUT I.

ANtequam agerem de charitate Patris Julij erga pauperes, agendum mihi esset de amore ejus erga Deum, ex quo velut à principio & fonte illa derivatur, & vigore cujus completur amor proximorum. Verum quid aliud hucusque feci? quam ut in scribenda ejus vita persequeretur ardentissimum ejus amorem erga Deum? unio continua cum ipso in longissimis orationibus statim à puero, in frequentibus & prolixis itineribus nunquam intermissis etiam inter infideles, sitis ardentissima mori Martyrem, eò, ut vellet se ultrò offerre Turcis captivum, spes continua ponendi vitam in periculis & arumnis; trahere corpusculum laboribus fractum, & annis festum ad remotissimas mundi oras, ad lucrificiendas Deo animas, prædicare usque ad ultimum vitæ halitum divinam Misericordiam, & Justitiam peccatoribus Dei ignaris, ipsis benefacere & blandiri usque ad delicias, torquere & tractare innocentes suos artus tanquam immitem hostem? quid

Tota ejus
vita amor
Dei fuit.

quid inquam hoc aliud est, quàm perfectissimus quidam Dei amor, & in eo excessus? de quo hucusque enarravimus, & enarrabimus porro, & in presentiarum quidem de misericordia erga pauperes; nunquid & ipsa amor Dei est? in illis tanquam in imagine magis viva agniti? quam in picturis, quæ tamen sæpè mirum quantum rapiunt sanctos homines ad amorem illius. Jam verò Pater Julius ab usque teneris annis assuevit agnoscere Deum in vultu pauperum, & naturali ex complexione & genio, & ab optimo suorum progenitorum exemplo & institutione, qui ipsum identidem in hoc munere exercitabant; nam & ipsum ordinarium faciebant eleemosynarum dispensatorem, quas magna cum liberalitate Dei amore distribuerebant in egenos, & est sanè optimus iste modus flectendi tenera adolescentium corda ad hanc pietatem, quæ ipsis melius omni alio Duce servit ad salutem; cum ita ingenio comparata sit, ut, à quo accipit bolum panis mucidi, in vicem sibi mercetur cœlum.

Deum agnovit in pauperibus,

Parentes ipsum eleemosynis præficiant.

Cœlum mucido pane venale.

Auxit autem hæc pietas in Patre Julio miris incrementis, postquam ipse in tot peregrinationibus & millionibus experienciâ didicit, quam ex æquo indigentia tubventori commensuretur consolationis modus, quamque grata ea virtus Deo sit, propter quem, & cuius amore subvenitur pauperi. Accedabat insuper, ut faciendæ eleemosynæ gustus & sapor in eo magis irritaretur, certa ejus menti infusa ambitio cum dulci, & non falsâ imaginatione; factum se esse ministrum Dei, & dispensatorem divinæ erga pauperes providentiæ, quem gradum in aula supremi regis & ipse acceptabat pro magno honore, & tanquam sibi mendicabulo pariter meritorum indigo concessum. Erat itaque erga pauperes admodum tener, & continuo versabatur inter ipsos, & prodibat in vicos & plateas, ut quæret, & si non haberet, unde subveniret, de facultate superiorum

Sancta danda stipis ambitio.

Versabatur continuo inter pauperes.

Q

riorum

Summa
ejus in di-
tribuenda
stipite fi-
des.

Freno hic
potius
opus, quam
stimulo.

Solicitabar
pro paupe-
ribus, re-
pulsus gau-
debat.

riorum exorabat ipse ab aliis eleëmofynam, maximè ab iis sæcularibus, quos sciebat ad hoc propensos, multum interim cautus, & sollicitus, ne, dum vellet sublevare quorundam corpora, aggravaret nonnullorum animos, qui sæpè erga Deum avari effundunt stomachum in eos, qui ipsis porrigunt occasionem benefaciendi. Verum equidem est, non oportuisse hic multum esse sollicitum, quia, cum ejus summam hac in re fidem & integritatem cognitam & perspectam haberent plurimi nobiles, Dominæ, principes viri & fæminæ, quæ honori sibi ducebant posse in hoc negotio velificare Patris Julij desiderio, offerebant ipsi summa cum liberalitate pecunias in pauperes distribuendas, missas etiam ab usque regionibus longinquis, ut ex Hispania, Genuâ, Florentia, Roma. Et hic opus erat magis freno, quam calcari aut stimulis, ut statuerent modum spontaneæ liberalitati, ac profusioni. Ita ille Domino Marco Antonio Aureæ, (qui ipsi frequentissimè liberales submittebat eleëmofynas, ita ut ipsum vocaret Jesu Christi telonarium,) sæpius perscripsit, reprehendendo ipsum, & vetando, ne ulterius progrediretur.

Cum nostris autem, maximè cum superioribus non utebatur ille hac tantâ circumspectione; imò sæpissimè ad illos recurrebat in necessitatibus pauperum; Quippe ex unâ parte certus, ipsos non ægrè laturos, lætabatur ex altera, si subinde cum repulsa abiret, duplici dives merito & caritatis erga indigos, & victoriæ de seipso relatæ. Quando autem quiddam sibi ipsi poterat defraudare absque religionis scrupulo ad dandum pauperum tribui, id scilicet erat, quod ipsi summam arcessebat animi voluptatem; ita nonnulla leviora fructuum ante vel post mensam potius oculis quam fami apponi solita, uti sunt amygdalæ, poma, pyra, uvæ passæ, nuces, ficus & his similia, ea nimirum dextrè segregabat, & postea sublatis mensis deferebat ad templi limina, ubi
noti

noti sui cum Codri plerumque expectabant, cum aliud non haberet, excutiebat per domum rejectamenta, & retri-
 menta apud Sutorem, & Sartorem, & semper misericordiæ
 oculis offerebatur, quod ab aliorum negligentia præteri-
 tum ipsi serviebat pro pauperibus Christi. Centones paulò
 majores consuebat ipse propriâ manu, & ubi evasissent
 non nihil ampliores, dabat egenis, ut tegerent ventriculum,
 pectusque ab injuriis egeledi cœli. Et quotquot frustula à
 Sartore poterat obtinere ad refarciendum suasmet vestes,
 ipse convertit in usum pauperum, eligens potiùs ipsemet
 centonatus incedere. Initio hiemis erat admodum provi-
 dus, & solers maximè Romæ; obibat collegia & semina-
 ria quæritans, & emendicans particulas panni veteris, jam
 attriti, vel disluti; vittis & pileolis lavatis, & relavatis tege-
 bat eorum capita, quibus tantum capitale non erat, ut pos-
 sent suum operire caput. Ità de superiorum consensu col-
 ligebat rejectitias reculas, quæ alioqui perirent, & laceros
 mortuorum centones, ex quibus inde locuples paupertatis
 vestiarius consarcinabat pro suis indigentibus. Quâ re, &
 industriâ ipse plurimos servabat alioquin brumâ & frigore
 perituros.

Quisqui-
 has domûs
 conquire-
 bat.

Vestiariis
 pro indi-
 gis.

Dum autem corporibus ferebat opem, minimè negli-
 gebat opitulari animabus, is quippe unicè ejus erat scopus
 & finis; nam quoties stipem elargiebatur, auctarium acces-
 sit aliquod spirituale documentum vel doctrina de ora-
 tione, devotione, aut de ultronea aliqua assumenda pœna,
 vel instituenda confessione, quâ ratione multos jam despe-
 ratione torpentes, vel per chirographum jam mancipatos
 Diabolo meliorem revocavit in semitam salutis. In vesti-
 bus ex panno, quas pro maribus curabat fieri & pro feminis
 longiores, volebat cruculam rubram ante pectus sui, quam
 manè & vespere devoto cupiebat osculo dissuaviari; manè
 inter vestiendum dicerent ter orationem Dominicam, &

In corpo-
 rum curâ
 minimè
 negligit
 animas;

Volebat
orari pro
eleemofy-
nis.

Eludebat
factum per
demiffio-
nem.

Quærita-
bat Domi-
num in
pauperibus

Fundavit
dum
hospitale.

ter falutationem Angelicam, venerandæ sanctiffimæ Triadi, Vespere quinquies eandem orationem Dominicam, & toties falutationem Angelicam inter exuendum adorandis quinque Christi vulneribus. Et quia subinde nonnemo familiarior super his fimilibus induftriis faceret cum ipfo jocabatur, ut magis ejus exacueret virtutem, ipfe modestiam animi cum Mifericordiâ confocians respondere folebat, alios, quod habeant fpiritus nobiliores, & celfiores, quodque fint perfonæ graves, non fe demittere ad ifthæc vilia, & abjecta, fibi autem admodum puifillo, valde congrua, & commenfa, juxta quod etiam timeret, ne in hoc potiùs efferet avarus, quàm liberalis, probè gnarus, ac per experientiam edoctus, Deum quafi femper pro his pauculis, quæ in pauperes erogaret, etiam in hac vita folere longè plus fibi per manus divitum redonare, quàm ipfemet (Deus) à fe per manus pauperum dignaretur acceptare. Ac quoniam non facilè explicari oratione potefl, quanta fit fuavitas, ac dulcedo, quam experiuntur in dando pauperibus illi, qui Deum fincero corde amantes, ipfum eum in pauperum perfonâ fibi ob oculos ponunt, & tanquam vivâ in imagine figurant, adeò ut & cor ipfum de præcordiis exemptum libenter cum ipfo (quod dicimus) partirentur, ut taceamus de veftimentis, optimus Pater Julius fui Domini Jefu amantiffimus, quando ipfe Dominus non ventitabat ad ipfum in perfonâ pauperum, ille met prodiabat, & quæritabat cum per compita in ægrotis per valetudinaria, quorum unum per miras induftrias fuas in terra sancti Angeli, patria sancti Nicolai Tolentinatis fundavit.

In his ille fæpiùs per multos menses infervivit ægris, à quibus cæteri omnes fugerent, & morborum genere, & contagione periculofis; id quod ipfi potiffimùm Conftantinopoli quoque contigit. Vbi tempore duarum crudeliffimarum peftium, quando intra fpatium novem dierum

domi

domi nostræ quinque hortulanos extulimus, ipse invictæ cum caritatis exemplo indefessè infectis adstitit, vivens promiscuè inter eos, providendo illis per sanctas industrias suas de necessariis non minus ad salutem animarum, quàm per eleëmofynas succurrendo sanandis corporibus. Firmis in penña horum ipsorum pauperum bono erexit montem Pietatis, quem vocant, quos etiam in transtris inquirebat, ubi ejus charitas triumphavit. Et in hunc finem colligebat humo in horto domûs nostræ poma medica decidua, & Massilia & hujusmodi acida, quæ alioquin illic neglecta marcescebant, & ex ipsis, & aliis hujus generis bellariis, quæ ipsi subinde mittebantur, genium suum defraudans faciebat condituras ad excitandas appetentias iis, qui inveteratâ jam ciborum nausæâ sic tenebantur, ut nec de cibo quidem audire, vel cogitare, nedum quiddam gustare absque fastidio possent. Et hæc maximè factitabat ad Triremes, ubi panis bis, sæpius coctus silice durior, & hujusmodi illiberales cibi aliud non juvabant, quàm ut accelerarent fata. Et sanè constat ipsum plures eripuisse mortis è faucibus adeò, ut ipsum merito jure vocarent suum patrem, & quando ingrediebatur navim, omnes certatim gestiebant esse primi ad accipiendas ejus lautitias, & analecta, quæ pater ferebat.

Appetentiam ægrorum excitat.

Vocatur Pater pauperum.

Vnus istorum ita ab ipso conservatus in triremibus Neapolitanis non multò post, cùm patrem reducem ex Algiero obvium haberet, stetit se coram in habitu militari, & torvo vultu ipsi dixit: *Non me cognoscis Pater?* Timuit ille, ne forsan id hominis quadam tenus læsisset: *Verè non te novi,* inquit. Tum ille, & *qui me non cognoscis? cùm non ita pridem in triremibus æger ad mortem conservatus fuerim à te, & à tua eximia caritate; quæ mihi panem candidum, uvam passam, poma medica attulit?* Et hæc dicens totum se ad ejus obsequia gratus abjecit. At servus Dei, qui omnia ad eum, cujus amore omnia operabatur, referebat; subjunxit in

Memoriæ beneficij.

summam modestiam demissus; *Si quid boni tibi praestiti, gratias age Deo, si forsitan quidpiam in te peccavi, culpa mea est.* Et ipsius eleemosynæ subinde non solum agrorum vitam conservabant, verum absque alio remedio per miraculum ipsam illis conferebant sanitatem. Relinquebat ille Neapoli magnam sui prandioli partem alicui pauperi seni febricitanti, & sumptis illis reliquiis febris vale dicto abscessit, relicto illo perfectè sano. Idem fecit alteri cuidam infirmo, & ipse extemplo similem in modum sanus fuit. Nec solum infirmos corpore, sed & multò magis debiles & claudos animo curavit.

Comparo
prandiolo
servat fe-
nem.

Cùm esset Rector Collegij Florentini juvenis quidam propter continuas dissolutiones domo à fratribus suis, ditibus sanè mercatoribus, excessu jussus, qui & rem & famam suorum in discrimen dabat, necessitate compulsus, coepit velle vivere alieno, cum de suo non posset, & praesertim sacrae templi nostri supellectili sæpiùs notabatur plus satis devotus esse, Sacristanus unà cum janitore bene manè ex infidiis illum observat, & certè in flagranti eum duorum candellabrorum ex aurichalco furto deprehensum reluctan-tem ad Patrem Rectorem adducunt, qui ipsum concludi tantisper in conclavi jussum aliquamdiu omni ciborum genere fovit, & humanissimè tractavit, ut etiam ipsum à sordibus propria manu à capite ad calcem usque lavatum induxerit ad faciendam confessionem generalem à tota vita. Ad quam dum se parat, scripsit Pater Julius schedam ad germanos, de quibus jam intellexerat ex ipso juvene. Exhortabatur eos, ut reciperent illum domum suam, utpote jam contritum, & planè emendatum, alioquin eum cum furto in manus justitiæ tradendum. Res felicem sortita est exitum, Juvenis ad facem tantæ caritatis se ipsum introspectit, fratres quâ spe melioris frugis, quâ metu peioris consilij ipsum libenter receperunt domum, optimis pannis vestitum,

Autolycū
mira arte
emendat.

stitum, & quod majus, improbitate, ac pravis moribus ex-
 urum. Isthæc tanta Patris Julij caritas non fuit ita felix,
 ut non juvando alios subinde sibiipfi malum arcessiverit,
 verùm tunc potissimùm exultabat in spiritu suus animus
 eum Deo conjunctus, & quòd egisset aliquid boni in usum
 proximorum, & quòd haberet quiddam pro amore Dei
 exantlandum, quod in sui contemptum, & vilipensionem
 redundaret. De multis ærumnis, quas ipse suscepit in se, ad
 liberandos alios unum duntaxat specimen dabo; Et est;
 cùm ipse iter faceret cum Patre, quem vehementer afflige-
 bat gelu maximè in pedum tibiis, habebat omni vespere
 curam ipsius pedes calefaciendi, antè quàm concederet in
 lectum, non secus, ac mater quæppiam faceret alicui
 suorum filiorum, non solum thermocliniis, quia isthæc non
 sufficiebant, verùm proprio cum calore, nec sic quidem
 ipse acquiescebat, nec concedebat cubitum, dum omninò
 percaluissent crura, & quoniam nec hoc erat tanti, quod
 ultra non posset sua caritas, exiit se vestibus, ad melius ve-
 stiendum eum patrem, pari uno tibialium, & interulâ, rebus
 ipsimet usque adeò necessariis, ut absque iis ipsiusmet pe-
 des frigore obtorpuerint, durante illi stupore pedum pluri-
 mos per annos, ipso nimirum istos inter caritatis actus ita
 in Deum raptò, ut nihil omninò suarum meminisset com-
 moditatum; qui tamen apud Deum nequaquam erant in
 oblivione, sæpè illum oprabili remunerantem centuplo.

Exemplum
 insolite
 caritatis.

Ità cùm esset Rector Collegij Perusini, & ad templi
 limen vidisset pauperem nudum, jussit illum extemplo ve-
 stiri, quod eximium egregiæ caritatis opus statim Deus in-
 signi pecuniæ eleëmofynâ compensavit, id quod ipsi etiam
 in aliis evenit Collegiis, speciatim autem Romæ in novi-
 tiatu. Qui modus Patri Julio compensandi eleëmofynas
 nonnunquam etiam viis miris successit, unde & ipse alio
 in Collegio Rector (civitas non exprimitur) dando libe-
 raliter

Jussit ex-
 templo ve-
 stiri nu-
 dum,

Annona
panis mi-
raculosa.

Item fra-
gularum.

Puellæ do-
ratae num.
35.

Vestiti 162.
familia
pastra sexa-
ginta no-
vem.

Abdicat
assem
90000.
Scut.

raliter de pane eleëmofynam, altero manè non remanse-
rat, quantum sufficeret in mensam. Erat jam tempus exa-
minis, quod fieri solet quadrante ante prandium. Oecono-
mus admonuit Patrem Rectorem de inopia, jussit poni id
ipsum modicum, quod esset, respondente isto, nec illud
modicum in singulos sufficere, si vel parùm apponatur, un-
de adhuc prorogandum tempus ante prandium fuit, dum
provideretur. Nequaquam, reposuit Pater Rector, da si-
gnum tempore consueto, orabo interim, Deus providebit.
Nondum erat finitum tempus examinis, cùm adfuit servu-
la, non scitur unde submissa cum panis canistro, quantum
liberaliter suffecit pro omnibus. Simile quid ipsi etiam
tempore brumæ contigit, cùm deessent stragula pro lectis,
quantum satis esset in singulos, mercatorum unus nihil de
eo monitus ultrò misit, quantis opus esset. Solæ puellæ ab
ipso miris modis adjunctæ, & honestis dotibus elocatae, ne ea-
rum periclitaretur pudicitia, vel cœnobiis inclusæ his pau-
culis annis, quas numerare meæ placuit curiositati, ascen-
dunt ad numerum triginta quinque. Et fuere dotes non-
nunquam satis profusæ. Quod eleëmofynæ loco datum
est intra duos solos annos, facit scuta omninò trecenta; ve-
stiti in totum numerantur centum sexaginta duo, familiæ
pastræ, & provisæ lectis ducentæ sexaginta novem, liberati
ex carceribus per ipsum novemdecim. Ex hoc brevi tem-
poris spatio colligat, qui vult, reliquam eleëmofynarum
summam, quas fecit toto longæ vitæ suæ decursu; mihi
computandi animus non fuit.

Possum autem affirmare liberè, cùm Neapoli cognat-
us quidam unius è nostris reliquisset assem facilè nona-
ginta millium scutorum, Societati obventurum, & in ar-
bitrio esset Patris Julij, cum totam illam hæreditatem ad-
dixisse nostræ Dominæ Visita populi dictæ, cum hac tamen
obligatione, ut aliquam multas in annos singulos puellas
honestè

honestis dotibus elocaret. Ad exemplum hujus ipsius perquam illustris caritatis prænobilis Carmignanorum familia servo Dei insigniter addicta in singulos annos elocabat, & credo etiamnum hodièque elocare Virgines omninò decem cum dote Scutorum triginta sex in singulas. Meretrices, concubinæ maritis redditæ, vagæ libidinis victimæ miserabiles Romæ, Neapoli, & in aliis extra Italiam civitatibus, sicut integrum postularent volumen, ità manifesto argumento sunt summæ ejus Misericordiæ in quærendis tanto cum laboris impendio subsidiis ad ipsis subveniendum, & gloriæ, quæ exinde videbatur redundare in Deum, dum modis omninò extraordinariis plenâ manu tam affluenter eum instruebat ad plus, quàm pro necessitate, ipsis opitulandum. Quanto autem profusior exstitit in dando pauperibus, & emendicando pro ipsis, hoc renitentior fuit in acceptando quippiam pro se.

A parentibus vel cognatis nihil unquam accepit vel petiit in suum usum, quamvis legam eum pluries ipsis donasse nonnulla, vel induxisse ad bene merendum de aliis. A cæteris, qui non consanguinei, vel affines erant, non accepit, multò minùs petiit dona, nisi in usum pauperum. Imò cum sanctimonialibus cujusdam cœnobij ab ipso in spiritu plurimùm adjutæ, sicut per se unaquæque sanctum aliquod religiosæ vitæ documentum ac memnosynon ab eo expetebant, antequam discederet, ità, ut se gratas exhiberent, unaquæque in particulari ipsi offerrent profusam lineæ supellectilis, ut ita dicam, annonam; nihil ipse omninò accepit. Quoniam autem non cum usitata importunitate insistebant, monstrabantque se offendi, si nihil omninò acciperet, ostendit se cuncta cum benevolentia acceptare. Mox autem cum valescisset, omnes illos pannos lineos in sacculum intravit, & illo rotulæ ad fores imposito curavit vocari Januæ præfectam, ut videret, quid

R

intrus

Carmigna-
na familia
imitatrix
P. Julij.

A suis nihil
unquam
accepit.

Sanctimo-
nialibus
obtruden-
tibus resti-
tuit omnia

Emendi-
cat, ut ægri
possint sa-
tisfacere
Medicis.

Totum hu-
jus mundi
vile est re-
spectu glo-
ria.

Parvulum
80. Scuris
emit, ne
fieret Tur-
ca.

intus esset, quem dum illa vadit visum, ipse ex oculis se pro-
cipuit. Inter tot literas, quas ego vidi ab ipso scriptas, non
reperi ne unas quidem, in quibus quicquam à suis parenti-
bus suo commodo peteret, inveni autem sæpius calidas ad-
modum preces, & commendationes in bonum pauperum;
nec satis exprimi verbis potest, quàm efficax fuerit in eo ge-
nere apud Patrum suum Episcopum Capuanum; persua-
sus hic à Patre Julio solvit, quidquid in Medicos deberent
illi ægri, quibus pudor erat à publica domo aliquid emen-
dicare, & propter paupertatem solvendo minimè esse po-
terant. Quidquid donorum ad eum delatum est etiam
pretiosorum, mox in sinum pauperum abiit; iisdem etiam
vestes cedebant, quæ singulis annis mutabantur, tamen si
etiamnum admodum forent utibiles, usque eò, ut & bis
exomium, quod Mozzettam dicunt, sibi detraheret, ad
alium eo operiendum daturus eâ re prælatis exemplum
sanè dignum, quod imitentur. In pluribus per annum so-
lennitatibus celebrari solitis eximebat captivos, qui ob æs
alienum quotidianum attingebantur in vinculis, liberalita-
te sanè in quovis magno antistite, qualis ipse erat, conspi-
cuâ, & dignissimâ præmio, quod sua ipsi vita tanta cum lau-
de acta promittebat, & Deus ipsi post mortem reservatum
reponchat, quâ pietissimè obitâ plurimum fuit adjutus à
Patre Julio, prout videbimus infra.

Ut semel dicamus totum, sic erga pauperes erat libe-
ralis Pater Julius, ut ipsis totum dedisset, si habuisset totum,
certus, etiam totum hujus mundi esse nimis vile pretium
ad emendum illud summum bonum, quod frustulo panis
& calice frigida nobis emimus in altera vita. Hæc probè
expendens etiam illud parvum, quod habebat, illi erat mul-
tum, & illud multum ipsi videbatur nihilum. Semel Con-
stantinopoli cum audisset agi de quodam juvene Sardo
Turcis vendendo, quod spes erat eum ob teneram ætatem
facile

facile adductum iri, ut spurca Mahometi sacra complecteretur, statim illum Pater Julius octoginta Scutis redemptum misit Venetias ad suam Patriam Insulam, dono sane liberali a viro religioso, quod ipsi unicum & suis sociis adhuc reliquum fuerat in vitæ subsidium. Verum quod jam saepius dicebam, ita in hoc liberaliter a Deo fuit remuneratus, ut, dum hoc plus accipiebat, quo plus Deo donabat, metueret, ne in ista sua munificentia damnaretur avaritiei. Ac, quod mirum, Deus illas ipsas res illi multiplicabat, quibus ille se despoliasset amore Dei & pauperum; sed non in illa curta & parva manu. Vnde cum aliquando nescio quem centonem suo corpori detraxisset ad operiendum nudum, sequenti die magna illi pretiosarum pellium vis allata fuit ex Polonia ad seipsum contegendum. Infirmæ cuidam miserat uvæ passæ, quod ipsi obtigerat in mensa, mox ipsi invicem aliunde cistella plena nobilissimis uvis fuit submissa felici cambio. Idem ipsi, sicut diximus, evenit in pecunia. Quin & illósmet, qui Patri Julio solebant subministrare subsidia in pauperes, liberalitate eximiâ prosequeretur Deus, ac quasi ad hanc sanctam usuram eos alliciebat. His namque per frequenter per orationes Pater Julius sententias propitias super litibus multum perplexis, & intricatis, & aliquando in summa latissime excurrente, verbi gratiâ, quadraginta millium Scutorum, & semel ducentorum millium. Nonnunquam felicem illarum exitum iis prædixit a Deo certissime sibi revelatum, ut aliquando dicere Deo tertium sibi affirmanti, Marcum Antonium Auream recuperaturum dotem, dicere coactus fuerit; non amplius Domine, non amplius, plus satis intellexi. Neque solum Deus illi largissimus erat remunerator his in bonis materialibus hujus temporis, quæ momento quasi transeunt, & consumuntur, sed multo magis in seligenda ipsi mercede quadam spirituali nobilioris conditionis, &

Magna vis
pellium ex
Polonia.

Quam distinctè P.
Julio Deus
arcana re-
velavit.

temperamenti, quàm hæc temporalia sint, subjecta tinea, & injuriis temporis, quod arrodit omnia; non dico cujusdam suavissimæ & internæ consolationis, cui immerfus animus nescit, quid molestiarum devoret corpus, quas experimur in subveniendo necessitatibus proximorum; verùm insuper ejus gloriæ, quæ donari solent servi ejus ex operatione miraculorum in hoc mundo, quæ est verissima reflexio, & refusio illius splendoris, qui inclarat beatos in paradiso. Non nego eos illam hic fugere, quantum possunt, sed illa hoc ipso eos sequitur, & hoc firmior illis inhæret, quò neglectius illam quærunt. Jam verò hac in re Pater Julius mirum quantum enituit plurimis sanitatibus in miseros infirmos collatis, quorum bono & saluti totum se impendit.

Gloria sequitur fugaces.

Momento sistit sanguinem.

Aqua benedicta sanatur depositum.

Pauca exempli gratia duntaxat referam, quæ satis sint probandæ veritati; nam omnia nimis longum pertexerent catalogum. Pauper colonus tantâ manabat sanguinis copiâ, ut nisi nullo humano posset remedio; intervênit Pater Julius, & facta brevi pro illo oratione, ductoque in fronte crucis signo, momento illum stetit. Institor Gottardus nomine multis jam mensibus discruciabatur feбри, adiit eum Pater Julius, vidit, oravit pro ipso, & antequam biduum flueret, sanus surrexit. Filius unicus Hermannus de Amelia lapsus de columbario recta incidit in palum cujusdam pergulæ guttur transfossus, ultra dolorem & vulnus factus quoque mutus. Præ doloris magnitudine in rabiem abiit misellus parens, ritu canis fremens. Vocatur Pater Julius, bonis avibus illic transiens benedixit aquam, quam ei recitatis super ægrum jam à Medicis depositum, litanis bibendam dedit. Rediit loquela, & paulatim perfecta sanitas. Jam ad articulum mortis devenerat nepris Moronis Episcopi Maceratensis. Invisit eam Pater Julius, fudit pro ea preces, nocte insequente ipse in Collegio permanens apparet

paret infirmæ, eam consolatur, promittit sanitatem, qua brevi secuta est. Eam omnes passim proclamavere miraculosam. Hujusmodi plurimas historias, & exempla legere est in Diario manuscripto annotata, & fuit idem manum infirmi apprehendere, cruce eum signare, bibendam aquam dare, orare pro ægro, & jubere sanum surgere. Verùm de sanitatibus miraculosis erit proprius in libro tertio dicendi locus: Habebat autem Pater Julius certa sua indicia minimè dubia, & fallacia, qualia haberi solent ab arte, & effectibus medicinarum. Quoties enim æger sanandus erat, sentiebat se supra modum impelli ad orandum Deum pro ipso, excitari solitus etiam nocte ad fundendas preces. Quando autem moriturus erat, sensit animum, mirum quantum orandi repugnantem. Ità quondam multis precibus parentum inductus, ut oraret pro nonnemine ægro, fecit id sanè præfervidè; verùm inde egressus statim sensit sibi animum refrigescere, & intùs dici sibi. Et si Deus vellet eum mori, nunquid & te oporteret esse contentum? Atque ita fuit, æger vixit. Ex adverso cum pro aliâ persona preces ad Deum funderet, ut pristinâ potiretur sanitate, sensit se ita ad id faciendum propensum, ac promptum, ut clarè & expressè ipsi dixerit; non moriere. Tacuit quidem id, quod tunc ipse in animo persentiscebatur, nempe certitudinem infallibilem de veritate prædictionis, personam illam tunc minimè mori potuisse, tametsi omnes homines, qui tunc erant Neapoli, ubi Pater Julius morabatur, & omnes inferorum spiritus armati contra niterentur, parati eam occidere. Illa convaluit, contra opinionem omnium. Atque ita certum & indubitatum est, qui omnia sua, & seipsum totum donat Deo in proximis, totum habere Deum in sua potestate paratum ad sui defensionem, promptum in auxilium proximorum. Quo autem pacto eum paratum & expeditum habuerit ad se defendendum,

Apparet & sanat.

Signa sanandorum ægrorum, & non sanandorum.

Ejus prædictio valet contra opinionem omnium.

videbimus in sequente capite, quemadmodum in supra dictis cum illi in juvandis proximis nunquam defuisse perspeximus.

C A P U T II.

Victoria Tentationum.

Qui piè
volunt vi-
vere, tenta-
tiones pa-
tientur.

Humani
generis
hostem ex-
acerbat
pietas.

Placet Deo
nostri vi-
ctoria.

Quidam
pauci eva-
dunt sine
tentatione.

Non potest falli, nec fallere divinum oraculum, quod in Scripturis sapius denuntiat persecutiones, & tentationes iis, qui accedant ad serviendum Deo, & piè volunt vivere in Societate Jesu. Nimium quantum communem humani generis hostem offendit, & acerbat animus ille generosus, qui posito sub pedibus mundo toto aliud non cogitat quàm gloriam Dei: atque hinc est, quòd omnes in illum artes, omnium virium suarum phalangem educit in aciem cum Acheronte toto. Ex adverso nimium quantum placet Deo videre de cœlo suorum carorum victorias, qui usque ad sanguinem resistunt, ac propterea subinde permittit, nonnunquam excitat contra ipsos pugnas, & tentationes. Illa serenitas vultus semper in malacia positi, quam in servis Dei contemplamur, sæpè iris est, & arcus speciosus, qui emicat & exoritur a tempestatibus & procellis in ipsorum sinu inclusis, & contra ipsos per nequissimos fuscitatis spiritus: pax imperturbabilis animi, quæ perseverat inconcussa ad quantumvis gravem insultum, acquiritur ab ipsis per continuas pugnas & victorias à seipsis reportatas. Non negaverim tamen ego non omnes à divino spiritu duci in desertum, minimè fertile illecebrarum hujus mundi, ut tententur à malo Dæmone, imò mihi persuasissimum habeo, Deum secundum sua inscrutabilia judicia purissimis quibusdam animis inter meras sua vis cujusdam, & tranquillæ devotionis delicias referare quendam hujus mundi